

Club Excursionista de Gràcia

JULIOL
SEPTEMBRE
2010

PASSATGE MULET, 4

08006 BARCELONA

TEL: 93 237 86 59

FAX: 93 237 31 48

"MAI ENRERA"

Publicació degana de la premsa de Gràcia

Creu de Sant Jordi 1992 - Medalla d'Honor de Barcelona 2004

Butlletí social

XXVIII Any - 2a. Època, núm. 113

Fundat l'any 1922

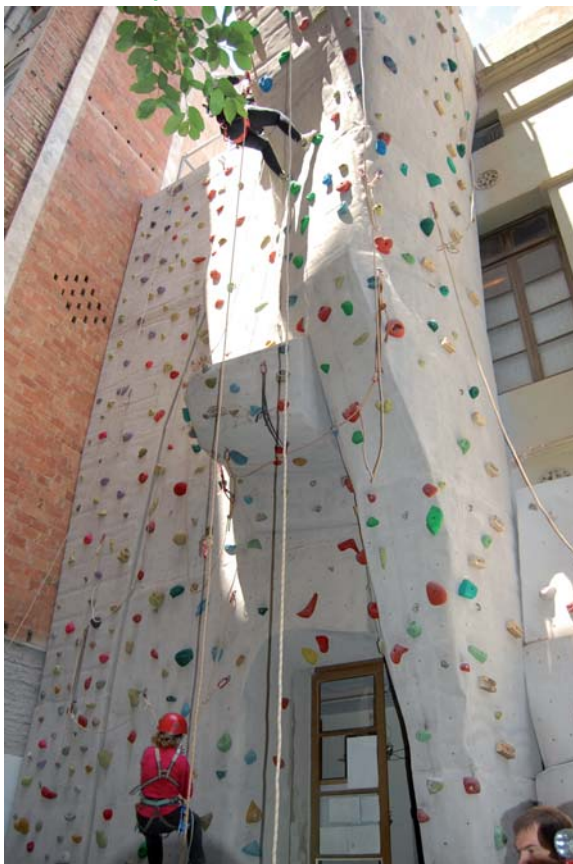
JORNADES DE TECNIFICACIÓ EN ESPELEOLOGIA

Classes teòriques

Preparació abans de les classes pràctiques

Pràctiques en el rocódrom del CEG

Classe de nusos a peu de paret a Can Roca (Garraf)

Les participants

(Fotos de Cristina Xifra)

EDITORIAL

En diverses ocasions he fet referència a les grans possibilitats del nostre club, dels seus punts forts i dels febles. Així és indiscutible que dins del nostre patrimoni, tenim per una part l'econòmic i per l'altre l'històric i cultural, tots aquests elements aconseguits gràcies a la tasca desenvolupada des de 1922 per persones que en molts casos i de forma completament

discreta, han aportat el seu temps, tan familiar com personal, i han fet que les nostres seccions sense obviar-ne cap, hagin anat creixent sense aturar-se al llarg de 88 anys.

Fites com l'arxiu de Gràcia, les coves de Benifalset, la implantació del senderisme a Catalunya, els grups de socors de muntanya, els mapes en 3D, la Matagalls Montserrat, etc. són fruit de l'important factor humà que ha enriquit el Club Excursionista de Gràcia. És aquest factor humà que ens permetrà continuar creixent sense cap mena de dubte, però crec important reflexionar si tal com està evolucionant la nostra societat, tant per part de la joventut com dels adults, ja no disposem de temps necessari per dedicar-se a qüestions socials, perquè la formació i el treball requereix més temps per adaptar-se i per tant les nostres entitats patiran aquesta manca de col·laboracions.

Crec que és prou clar que tant federacions com clubs a l'arribar a una massa crítica de socis i sòcies s'han de qüestionar un salt qualitatiu envers una gestió tan interna com externa proactiva per tal de continuar els creixements i sense perdre els valors que li han fet arribar a l'actual punt i aquest equilibri és responsabilitat dels membres de les juntes directives, mantenir-lo. Si no som capaços de compaginar ambdues situacions, el futur de les entitats està compromès.

Els circuits de treball i comunicació tant interns com externs de les entitats, requereixen de persones que sàpiguen aprofitar tots els valors patrimonials propis per projectar llur institució i afegir els requeriments nous que ens vénen de la societat, que és més dinàmica del que pensem. Un exemple, és el cas de l'organització d'activitats a través de les xarxes socials, on els caps de setmana moltes persones s'organitzen per tal de fer la sortida a qualsevol indret de la nostra geografia o fora d'aquesta, crec que no fa falta parlar de les esquiades de muntanya, la difusió de cursets o qualsevol activitat tan esportiva com cultural, la formació via *e-learning* (*) que s'està imposant arreu per transmetre les classes teòriques i la coordinació per desenvolupar les pràctiques i un llarg etc. via internet,

també els serveis que arriben als nostres consocis d'altres empreses i clubs que ens obliguen a estar per endavant, si no volem patir un retrocés en la nostra evolució.

Insisteixo en la necessitat que el Gràcia ha d'aprofitar la seva experiència per desenvolupar les activitats d'alt nivell, perquè la història demostra que sempre hem estat capaços d'estar a l'alçada que els moviments socials ens han marcat i per tant activitats com la travessa d'esquí del GEDE, curses d'*ultra-trail* (**), etc. són compatibles amb proves amateurs, que com sempre hem desenvolupat des de la nostra entitat i entre tots hem d'acceptar i superar aquests reptes.

Veiem que des de la mateixa Secretaria General de l'Esport ens condicionen per entrar en l'àmbit de la competició, fins arribar a fer curses de velocitat d'ascens per espeleòlegs, etc. O com el condicionant perquè dins de les nostres juntes incorporem dones per qüestions de paritat. Tots aquests elements ens obliga a ser imaginatius i guanyar en capacitat tant de propostes a la societat com de proactivitat a l'hora de comunicar-les.

Crec que, com he dit en alguna ocasió, aquests moments de crisi també poden ser moments d'oportunitats per nosaltres ja que des de sempre la nostra entitat ha demostrat que ha estat davant de les decisions importants per a la promoció del nostre esport, la seva formació, les tasques de prevenció i difusió de tot el que implica l'esport de l'excursionisme que en el seu moment es definia com l'esport nacional de Catalunya.

Segur que aconseguirem assolir aquests nous reptes.

Francesc Sanahuja i Toledano

(*) e-learning => Formació via internet

(**) ultra trail => Curses d'alta resistència

ALTES DE SOCIS

8439	Irene Morrus i Martínez
8440	Albert Morgenstern
8441	Rafael Claver i Oñate
8442	Bruno Ketels
8443	Marta Vilaró i Burgués
8444	Carles Masià i Serra
8445	Àngel Carbonell i Amenós
8446	Èlia Vaqué i Brull
8447	Oriol Chicot i Abad
8448	Griselda Portela i Mestres
8449	Antoni Pérez Latonda

Ajuntament de Barcelona

AGENDA

JULIOL

3 i 4, dissabte i diumenge

Secció de Muntanya. Mltja Muntanya

Alta Gaia

Coordina: Jordi Pi

3 i 4, dissabte i diumenge

Secció de Muntanya. Senderisme

Travessa Núria-Ras de Carançà-Toès

6, dimarts a les 21:00

Secció de Muntanya. Senderisme

SOPAR DE SENDERISTES

10 i 11, dissabte i diumenge

Secció de Muntanya. Alta Muntanya

Besiberri Sud (3033 m)

Coordina: Aleix Garcia

15, dijous, a les 21:30

Secció de Muntanya. Audiovisual Cicle Buch i Parera

AGOST

VACANCES

SETEMBRE

18 i 19, dissabte i diumenge

Secció de Muntanya. Comisió Matagalls-Montserrat

Cursa de Resistència en muntanya Matagalls-Montserrat

Sens dubte la principal novetat de la 31 edició de la travessa Matagalls-Montserrat és l'avançament de l'horari de sortida serà d'una hora i mitja respecte a les anteriors edicions, tots els participants sortiran de Collformic de les quatre a les sis de la tarda del dia 18 de setembre.

JUNTA DIRECTIVA

PRESIDENTS

Des del senyor Buch i Parera l'any 1922 i el senyor Sanahuja i Toledano a l'actual 2010, hi ha hagut 24 presidents a la nostra entitat, encara que les legislatures en són 26, ja que el senyor Josep Barrillón i Paradell i el senyor Camil Puig i Esteve ho van ser per partida doble en diferents etapes. Tots ells, escollits democràticament per l'assemblea de l'entitat.

No sé si, al llarg de la història del nostre Club, s'ha publicat mai al butlletí cap article per donar a conèixer tots els presidents des de la seva fundació, però en el cas que no s'hagués fet, aquest article té per finalitat donar a conèixer a tots els socis grans i petits, antics i nous, els presidencials que han dirigit l'entitat. Alguns els ha tocat dirigir-la en etapes difícils, sobretot en temps de les dictadures.

El que està dret, una mica cap a l'esquerra i en primer terme, és en Torrenbó, al seu costat a la dreta en Brasó, al costat i amb una copa a la mà la Susanna Pierre, assegut Mr. Champion i a la dreta del tot, en Marçet

Però de ben segur que tots han fet la seva tasca tan bé com han sabut i amb la màxima dedicació i seny, segurament uns amb més encert que d'altres, però això passa a tot arreu, la responsabilitat de dirigir una entitat no és fàcil i les coses no es fan mai a gust de tothom.

Amb una trajectòria com la de la nostra entitat amb 88 anys d'història, s'ha de valorar la importància del bon fer dels presidents i les seves juntes i té molt a dir, que no totes les entitats tenen la capacitat de mantenir-se segurament amb els seus alts i baixos durant tantes dècades, i amb la voluntat i fermesa dels seus presidents de fer de l'entitat un referent dins de l'àmbit excursionista.

**INFORMACIÓ ACTUALITZADA DE
LES ACTIVITATS DEL CLUB
PODEU VEURE-LA A
www.cegracia.cat**

Bé, dit tot això, els nostres presidents han estat:

Josep Buch i Parera	1922
Josep Barrillón i Paradell	1924
Josep Rom i Giol	1929
Josep Barrillón i Paradell	1930
Camil Puig i Esteve	1935
Antoni Avilés i Inglés	1939
Carles Besora i Sans	1941
Josep Griset i Amade	1943
Ferran Labranya i Subils	1950
Enric Torrentbó i Maymó	1951
Camil Puig i Esteve	1954
Joan Cervera i Batariu	1957
Alexandre Marcet i Reverté	1961
Joan Làzaro i Gabarrà	1965
Enric Manubens i Rovira	1969
Carles Albesa i Riba	1971
Enric Gillera i Romero	1974
Josep Roca i Ortiz	1978
Antoni Vives i Roig	1982
Joan Cullell i Altimires	1986
Enric Ripoll i Solanas	1987
Manel Sales i Bosch	1991
Jordi Gabarró i Sust	1995
Miquel Fernández i Azconegui	1996
Ramon Izquierdo i Clemente	2000
Francesc Sanahuja i Toledano	2001

Josep Portell

**BONES
VACANCES
A TOTS**

VÈRTIC
www.verticoutdoor.com

Conveni amb Vèrtic

El passat 15 d'abril a les instal·lacions del Club Excursionista de Gràcia es va signar el conveni de col·laboració amb la botiga especialitzada en esports de muntanya Vèrtic Outdoor, amb establiments a Barcelona, Sabadell i Manresa.

Vèrtic patrocinarà i col·laborarà en un dels esdeveniments més importants del Club com és la Matagalls-Montserrat. A més la col·laboració s'amplia a tots els cursos que ofereix el CEG, ja sigui d'escalada, esquí de muntanya, cursos de medicina de muntanya, etc. donant suport tècnic i ajudes en material tant als caps de secció i tècnics de muntanya com per als cursetistes amb condicions especials. Tots els socis del CEG rebran un tracte preferencial en aquesta botiga i gaudiran d'un 10% de descompte en material tèxtil, motxilles i acampada i automàticament podran ser titulars de la targeta "Client Vèrtic" on també tindran descomptes en la resta de materials segons temporada i tipus de producte, aquesta targeta client donarà accés a promocions especials per als clients i acumulació de punts, segons les compres fetes que es bescanviaran per descomptes en efectiu en properes compres.

Vèrtic també col·laborarà amb els equips de competició facilitant roba uniformada amb el logo de les dues entitats, així com en activitats expedicions dels socis de certa envergadura com ja està fent amb l'actualitat amb l'Himalaïsta Xavi Arias.

També col·laborarà amb les diferents publicacions del Club, ja sigui "El Butlletí" bimensual o "La Revista" publicant articles de nous materials apareguts al mercat, i cedint a les diferents seccions del Club material de "test" per avaluar sobre el terreny les seves prestacions.

Us informem que els socis del Club Excursionista de Gràcia que es vulguin beneficiar d'aquests avantatges, s'hauran d'acreditar com a socis amb el carnet del Club, esperem que aquesta col·laboració fomenti les activitats de muntanya i al medi natural entre tots els socis.

Des de la pàgina web del Club, us mantindrem informats de noves promocions.

Ferran Bofill

A L'ENTORN DEL SOCI VETERÀ JOSEP CALÍ I PECCI

Una persona de les Corts de tota la vida va triar el Gràcia el juny de 1941, i des d'aleshores i malgrat l'edat, no ha volgut mai deixar-lo. Nascut a Buenos Aires el 12 de setembre de 1919, de pare sicilià, i mare d'Àvila però néta d'italians del Laci, emparentats molt directament amb el papa Lleó XIII, de fet en Josep és rebesnét de Joaquim Pecci, germà del papa que és deia Vincenzo Pecci, mort el 1903. Segueix vivint al carrer Berguedà, on, amb 90 anys, i a la petita selva del seu pati, llegeix amb interès les publicacions que li arriben del club.

A la vista d'aquests antecedents, com vas començar a anar a la muntanya?

Des que amb dos anys vam tornar de l'Argentina, la relació amb la família de la germana de la meua mare va ser estretíssima. Són els Romeu, i tenien una fàbrica d'alumini on avui hi ha la comissaria dels mossos de la Travessera de les Corts. L'oncle Romeu era molt muntanyenc i catalanista i es va casar amb una germana de la mare. La seva filla ha estat la pionera de l'escalada femenina, la Carme Romeu i Pecci, amb qui ens hem criat com a germans. Les nostres famílies sempre sortien juntes, i com que l'oncle tenia un *estudebakeri* xofer, aviat vaig caminar per moltes de les nostres muntanyes. Un record curiós és que cada any a l'època dels bolets, la tieta i la mare anaven cada setmana, en un sol dia, a la Molina amb l'*estudebaker* i el tornaven ple de bolets; en sabien, però també se'n feien molts aleshores.

Així doncs, també devies ser escalador?

No, vaig començar a sortir a escalar amb en Piqué, la Carme i en Mallafré, però una patacada a Sant Llorenç em va fer veure que l'escalada no era per a mi. Amb tot, encara els vaig fer de fotògraf en algunes de les seves anomenades escalades.

Així quin tipus d'excursions vas fer?

De fet, a part del que t'he explicat, tinc unes experiències molt variades. Jo, acompanyant el meu pare, freqüentava el local de la comunitat italiana a Barcelona. Aleshores, el govern italià convidava els fills dels residents a l'estranger a un mes de colònies a Itàlia i, quan tenia dotze anys, l'any de la república, vaig anar a Vigo di Fassa, a les Dolomites. Ja havia anat molt d'excursió, i allà m'hi vaig trobar molt bé, m'agradava molt. Malgrat que la darrera excursió, la de comiat, que era a la Marmolata (3.343 m), vaig agafar un empatx de maduixes impressionant. Les anava posant a les cantimplors i anava menjant i bevent!

També vaig estar al poble de la meua mare, Cuevas del Valle, a la falda de la Serra de Gredos, i em va permetre conèixer-la i, és clar, pujar als seus cims de 2.500 m.

Per altra banda, quan va esclatar la guerra vam haver de marxar a Sicília, al poble de la família del pare. Primer vaig treballar de mecanògraf d'un advocat a la província de Messina; al final, uns dos anys en el *pastificio*, on van estar molt contents perquè deien que jo feia la millor pasta del poble. Però entremig, vaig fer de guia de muntanya per un enginyer agrònom que el govern de Mussolini va enviar per tal que fes un cadastre de les finques conreables. Els terratinents en tenien moltes que no les aprofitaven. Amb aquest inventari el govern les cedia als camperols i aquests es quedaven el 60% de la collita, la resta anava meitat al govern, meitat al propietari. Amb mesures com aqueste, les classes populars n'estaven molt de Mussolini. Allà em deien l'*spagnolo* i em dedicava a caminar per tot arreu. Vaig ser-hi molt cèlebre i en tinc excel·lents records. De cims vaig fer el Montesorro, l'Etna i el Vesuvi.

Obra Social "la Caixa"

Cap de rec

Ja veig que les circumstàncies t'havien fet una mica cosmopolita. I a Catalunya, que vas fer aleshores?

A l'empresa Cristalleries Planell de les Corts, com a moltes de l'època, els treballadors tenien una coral, un grup de teatre i una secció de muntanyisme. Em van demanar si els podia organitzar excursions. I allí vaig conèixer la meua dona. Però com que volia fer muntanya de més nivell, em vaig apuntar al Gràcia que ja tenia molta fama i, a més, la Carme Romeu i l'Ernest Mallafré ja n'eren socis. Era el juny de 1941 i em va correspondre el número 1246 de soci. Dos anys després també vaig entrar a la junta quan Josep Grisot era president. Com que també jugava a futbol i volia ser àrbitre, vaig fer els cursos d'Educación y Descanso i arbitrava només un o dos partits al mes, perquè la resta de festes les volia dedicar a la muntanya. També hi vaig fundar la secció de muntanyisme i la vam federar.

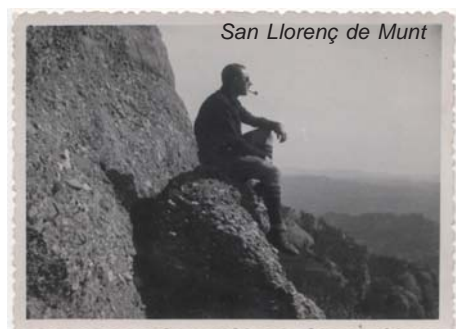
Quins companys recordes de les teves activitats al Club?

Doncs a part d'en Piñero que vam entrar plegats, hi havia en Botey, Làzaro, Barbé, Baireguet,... Recordo que quan vaig ser representant d'Educación y Descanso a la Federació Catalana de Muntanyisme sempre li deia al representant del Club que el Gràcia tenia dos vots.

Cim del Pedraforca (Pollegó superior) 5 juliol 1953

Quines destacades de les teves excursions?

San Llorenç de Munt

Ui!, no me'n recordaria de totes. He fet l'Aneto, el Marboré, la Pica d'Estats, Pedraforca, Setut, Tossa Plana de Lles, Pedrafita, etc.,

i alguns, més de dues vegades. També ho simultaniejava amb les marxas, de regularitat i d'azimuts, on havia participat en els campionats d'Espanya en l'equip representant de Catalunya. Quan vam celebrar el Centenari de l'Excursionisme vaig pujar per darrera vegada a la Pica d'Estats.

I la teua família et permetia fer muntanya?

Amb la meua esposa que la vaig conèixer fent excursions, n'hem fet sempre. Hem pogut gaudir de moltes caminades junts. Ara, les nostres cames ja no ens ho permeten. El nostre fill també va fer muntanya amb el Club, i la filla va formar part dels Cantaires.

Cursa de muntanya

Què ha fet que continuïs seguint com a soci del Gràcia després de tants anys?

Doncs perquè me l'estimo, i totes les informacions vostres les segueixo amb molt d'interès.

Amb un Butlletí a les mans que fa poc ha rebut, ens acomiadem. Sabem que espera als propers Mai Enrera i Butlletí, però, mentrestant, encara condueix el seu vehicle per anar a Vidrà on pot fer muntanya a la seva manera.

Roger Lloses

EL CLUB EXCURSIONISTA DE GRÀCIA AMB “GRÀCIA DECIDEIX – BARCELONA DECIDEIX”

Exposició de fets i en defensa de la dignitat de la nostra Nació Catalana.

Els deterioraments de la imperfecta democràcia actual que s'estan donant, ha motivat a donar resposta d'un temps ençà, des de diversos segments de la nostra ciutadania.

En conseqüència, es va encetar un procés de “Consultes Populars” que prengueren per exemple el primer d'ells, celebrat a Arenys de Munt, el passat 13 de setembre de 2009.

Moltes ciutats i poblacions han seguit en aquesta línia de fer consultes populars. Demostració de valor democràtic des d'aleshores. Actualment més de mig milió de persones ja han passat per les urnes en defensa d'aquest principi de dret universal.

Al darrer trimestre del 2009 van quallar algunes iniciatives a la nostra ciutat per tal de dur a terme també, aquesta consulta a la capital de Catalunya. Repte molt complex donats el rigor i la costosa logística que li és inherent. Tant pel nombre d'habitants com per altres motius diversos.

Dins aquesta dinàmica i ja als inicis d'enguany, per mitjà de reunions i finalment en assemblees es configurà *Barcelona Decideix* i la seva articulació a diferents estaments. Vinculant-hi els seus districtes. Això era el 23 de gener. Després n'hi hagueren d'altres.

Gràcia Decideix va prendre forma en assemblea de diverses persones que a títol personal o delegats com a oïdors per part d'entitats, ens aplegàrem a la seu dels Lluïsos de Gràcia a la plaça del Nord del nostre districte, el passat 6 de febrer.

El nostre Club, al decurs de la seva Assemblea anual del passat 25 de març, acordà adherir-se a aquesta iniciativa

**Gràcia
Decideix**
www.graciadecideix.cat

cívica articulada amb Barcelona Decideix. On se'm donà confiança per actuar com a representant, amb supervisió del Consell Directiu, pel que fa a la tasca de divulgació.

A dia d'avui són ja força les entitats i associacions diverses del nostre districte que s'hi ha adherit. No n'hi manquen de significatives, a més de les moltes persones que s'hi han compromès a fer tasca, o donar suport, en funció de les possibilitats o qualificacions pròpies.

Cal insistir clarament que una consulta d'aquest abast és de molta complexitat i exigència. Coses que sols són abastables, si s'actua amb rigor i metodologia correcte.

Es treballa en Comissions vinculades. El nostre Club forma part en la Comissió d'Extensió i ja va acollir una reunió de treball el passat 11 de maig.

Es pot manifestar amb prudència que a nivell del districte de Gràcia s'està avançant en la bona línia, però FEM UNA CRIDA A LA PARTICIPACIÓ per la significació del que és una acció d'aquesta mena per a una ciutat com és Barcelona. Cosa que mai s'ha fet enlloc del món en aquestes circumstàncies que s'hi donen.

LA DEFENSA DELS VALORS DEMOCRÀTICS ES FA AMB LA PRAXI D'AQUESTS.

El nostre Club, com altres associacions i institucions diverses de la nostra Nació i la seva història moderna, ha vetllat sempre que li ha estat possible dins els espais de més o nul·la llibertat, per tal de tenir cura dels principis de respecte individuals i col·lectius.

La consulta popular que es vol dur a terme a Barcelona, prevista en principi per l'abril de l'any 2011, és motiu de joia enfront de l'obscurantisme demagògic i empobridor.

Podeu entrar a la plana web <http://www.graciadecideix.cat> on trobareu informació i els formularis de participació. El nostre país i la nostra societat s'ho valen.

Barcelona / Gràcia. Juny del 2010.

Josep Roca

CANTAIRES MUNTANYENCS

70 ANIVERSARI DE LA CORAL NÚRIA

La Coral Núria, de la UEC/Gràcia, acaba d'assolir el setanta aniversari de la seva fundació, i ho ha volgut celebrar amb tota l'esplendor que l'ocasió requeria. Ho va aconseguir de ple amb el Concert Especial que oferí el passat 29 d'abril, a l'església de Santa Maria de Gràcia. Però és que a més d'aquesta commemoració, amb tot i ser molt destacada, s'hi afegia el fet de coincidir els 90 anys del mestre Josep Vila i Amorós, fundador de la Coral, amb altres cantaires –entre ells la seva esposa Carme Alemany-, al 1940, moment en què Catalunya, vençuda i enfonsada, més necessitava que els seus fills l'ajudessin a redreçar-se. I el cant coral n'era un dels camins. El mestre Vila dirigí aquests cantaires durant gairebé 60 anys! I ens plau de recordar aquí que ell també dirigí els Cantaires Muntanyencs, del Club Excursionista de Gràcia, des de la seva fundació, el 1952, fins fa pocs anys quan el succeí el mestre Víctor Barbé. La més cordial enhorabona pel vostre aniversari, Mestre Vila.

Per si tot això fos poc, l'actual director de la Coral Núria, el mestre Gheorghe Motatu Steurer, nasqué a Budapest el 1940, precisament l'any de la fundació de la Coral Núria. Més aniversaris coincidents impossible!!

És obvi, doncs, que la festa havia de ser sonada. Començà amb una primera part musical molt variada, en la qual intervingueren diversos músics solistes, amics del mestre Motatu, i ell mateix, que ens oferiren un magnífic concert. I sota la seva direcció es desenvolupà la segona part, consistent en la interpretació per la Coral Núria de diverses cançons del seu ampli repertori que s'inicià amb *L'himne de la Coral Núria*, del mestre Pere Jordà, primer director de la Coral, i que en aquesta ocasió va dirigir el mestre Josep Vila, rebut amb grans aplaudiments. L'última interpretació fou *Cançons de ma terra*, inspirada composició de l'estimat mestre Josep Vila. Hi fórem gentilment convidats a cantar-la juntament amb la Coral Núria, atesa les frateres relacions de les dues corals ja des del temps en què teníem el mateix director.

Finalitzà el concert amb el cant conjunt de les Corals Núria, Vent del Nord, Madrigalistes de Catalunya i Cantaires Muntanyencs, amb les obres següents:

- Muntanyes de Canigó* (Popular catalana harm. Nadal Puig)
Direcció Víctor Barbé.
- El Rossinyol* (Popular catalana harm. Pérez Moya)
Direcció Àngel Vilagrasa.
- Va Pensiero* (Il Trovatore, G. Verdi)
Direcció Gheorghe Motatu.
- L'Empordà* (Sardana, E. Morera)
Direcció Xavier Folch.

El lliurament d'un record a tots els directors de les Corals i al mestre Vila clogué aquest acte, que resultà molt emotiu pels fets que hi concorregueren tant a nivell humà com per totes les fites que representava aquesta celebració. Per part nostra, volguérem deixar constància de la felicitació més sincera als bons amics de la Coral Núria amb el lliurament per la nostra presidenta, Elisabet Figuera, d'un trofeu adient als 70 anys de vida corporativa. Enhorabona i que per molts anys puguem cantar plegats!

46ª FESTA DE LA CANÇÓ DE MUNTANYA

La 46ª Festa de la Cançó de Muntanya, organitzada pels entusiastes amics de l'Associació Excursionista d'Etnografia i Folklore, s'ha celebrat a la polida i simpàtica vila de Sarral, de la Conca de Barberà, el dia 30 de maig darrer.

Al'arribada, els cantaires foren obsequiats amb un saborós esmorzar, a més d'una bossa que contenia informació de la contrada i uns llibres força il·lustratius de la cultura, paisatge i patrimoni arquitectònic de la Conca.

En el temps lliure, un grup tingué ocasió de fer una petita excursió fins a l'Ermita dels Sants Metges Cosme i Damià, magnífica obra del sarralenc Josep Puig i Torné, amb una important reixa vidrada de Josep Grau-Garriga confegida amb variats estris agrícoles. Un altre grup visità les instal·lacions de la Cooperativa Vinícola de Sarral, força important per a la contrada.

A la missa de les 12, les corals hi participaren -acompanyats a l'orgue per Víctor Barbé i sota la direcció de Joan Auladell- amb el cants següents: *Vine Déu creador*, J. S. Bach; *Missa dels Excursionistes*, E. Sala; *Dona Nobis Pacem*, W. A. Mozart; *La cançó de la rosa*, A. Nicolau; *Ab Homini Iniquo*, O. De Lassus i *Salve Maria*, Ll. Millet.

A continuació i a la plaça de l'Ajuntament va tenir lloc l'acte de presentació de la Festa amb la interpretació conjunta d'*El concert*, W. Geissler, i *La muntanya venerada*, P. Jordà, sota la direcció de Víctor Barbé i Gheorghe Motatu, respectivament. En acabar els cants, el president de la AEEF, Jordi Torres, va expressar la seva satisfacció pels actes que se celebraven aquell dia a Sarral atesa la importància que tenien de cara a la música i que enaltien, tot subratllant-la, la identitat del nostre país. Seguidament, féu lliurament d'un record de la Festa de la Cançó de Muntanya al representant de la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya, Miquel Fernández, a l'alcalde de Sarral, Antoni Mateu, a la Parròquia, a la Cooperativa i al Centre de Dones de la Vila, així com a diferents persones que havien liderat l'organització. Va seguir el dinar de germanor al Pavelló Poliesportiu, amb la col·laboració de l'esmentat Centre de Dones de Sarral, les quals excel·liren en la seva tasca per un bon fer i una gran simpatia que meresqué l'elogi i el reconeixement de tothom.

A la tarda es desenvolupà el concert amb la participació de: Coral Flor de Lis, de Montblanc; Orfeó Gracienc, de Barcelona, Cor d'antics cantaires; Coral Espluguina, de l'Espluga de Francolí; Coral Puigmal, del Club d'Esquí Puigmal, de Barcelona; Coral Núria, de la UEC/Gràcia, de Barcelona; Coral de la UES, de la Unió Excursionista de Sabadell i Cantaires Muntanyencs, del Club Excursionista de Gràcia, de Barcelona, que interpretaren dues peces cadascuna. (Les nostres foren: *Mai Enrera*, V. Barbé, i *La dansa de l'amor*, J. Viñas). El cant de conjunt consistí en: *Tot baixant per la dreuera*, F. Glück; *Signora delle cime*, G. de Marzi; *El rossinyol*, A. Pérez Moya, i *Déu lloat per la natura*, L. van Beethoven.

Finalment, i amb el *Cant dels Adéus* corejat per públic i cantaires, es clogué aquesta magnífica 46ª Festa de la Cançó de Muntanya a Sarral.

Aurora Vila i Guàrdia.

CULTURAL

HOMENATGE AL PRIMER MESTRE

Del nostre MAI ENRERA, agost del 1933.
Fragments del text escrit per Josep Maria
de Sucre en homenatge al seu primer mestre:

Tenia jo quatre anys i portava tirabuixons. Eren daurats. La meva mare em va portar un matí d'abril al no prou orejat parvulari, al que s'entrava per una esquifida porta que venia d'un dels patis. Tenia aquest pati un safareig del que jo recordo encara prou bé la grandària del seu cercol car no havia passa jo fins aleshores de l'aigua de les bujoles casolanes i la fondària ni és recordada perquè ni semblava coincidir amb les arrels de la Terra. En entrar, hi havia a mà dreta una petita taula negra que tenia assegut un senyor, el primer amb barba rossenca que jo veia fora del meu pare. Aquest senyor, que vestia de negre se me'n va endur per una llei de màgica que després he entès prou: la simpatia. Era no res menys que el primer mestre a qui se'm lliurava.

A les parets hi havia els cartells que força havem conegut, amb majúscules i minúscules. De tamanyos diversos. A mí, en deixar-me la meva mare en aquesta primera escola, em va fer una agredolça emoció. Una malinconia profunda se m'apoderava en veure-la sortir; ho tinc ben fixat a la retina, una brusa de seda blanca amb llistes de color rosa. Sort de que el senyor de la barba rossenca amorosament em feia seure al primer graó de les grades del parvulari, on per primer cop jo, de mena encongít, aprenia a assajar el meu primer diàleg amb altres infants. L'extremada bondat amb que tractava el mestre, va facilitar el que lentament, en esvair-se'm la tristor, en prengué la confiança, i amb ella la més tendra joia, que és la de la curiositat pels sons de les lletres, pel dibuix dels objectes i per la música que jo percebia en totes les coses del meu entorn. [...]

A mà dreta del parvulari, hi havia un altre pati d'esbarjo, més clar, amb uns plàtans de tendres fulles verdes i unes florides acàcies que afavorien el que en sortir-hi a fer la mitja hora, els meus companys i jo, ens desfoguéssim, és un dir, en el romaní, romanà, el pare carbasser, la corretgeta. Com ens sentíem cremar en acostar-nos a l'amagatall del petit mocador de mostres blaves que sovint perdiem definitivament, amb sèria mala cara per part de la gent de casa!

A mà esquerra del parvulari hi havia una porta secreta que a mi de petit m'esfereïa molt. Una vegada aconseguí obrir-la un xic i de cua d'ull, ¿què era el que jo veia? Tot de mans penjades per la paret, d'una blancor estemordidora, ja que contrastaven amb la negror de les taules i la fosca, pot dir-se, permanent de l'habitació.

Fins ésser jo més gran, no vaig comprendre que l'habitació misteriosa era la sala del dibuix, que les esblanqueïdes mans eren motllos de guix. [...]

Un cop de tralla de l'adversitat petava dintre del clos idíllic del nostre món parvulari, superant aquella intranquil·litat per un feixuc i estrident dolor. Aquest ens el produïa l'entrada inesperada dintre la classe d'un parell d'homes, més aviat bruns, de virolat uniforme, que duïen penjades de l'espatlla unes eines que jo no sabia encara que se'n diguessin fusells, i solament havia sentit dir als nois del carrer, en passar-hi per anar a col·legi, [...] que servien per matar persones, cosa per mi sempre incompresa.

D'aquella parella que jo, per llurs capells lluents al sol, hauria pres per ninots de fira, a no ésser pels bigotassos molls de suor, de la que me'n pervenia i tot la desagradable bravada, es va treure de la butxaca, el més ferreny, unes argentades cadenetes amb una mena de pany de joguina: va dir a la orella, al nostre adorat mestre de la barba rossenca, uns mots, per nosaltres imperceptibles, i el mestre, bo i recomanant-nos serenitat, més que amb la paraula amb una gran dolcesa de gest de la mà dreta, es trobà de sobte pres de les dues mans per la mecànica intervenció del masell bigotís.

El cruixir de la clau en donar-li el tomb a la lluenta cadena, ens va deixar a tots els nois estemordits; jo puc dir que segant-se'm les cames silenciava entre esporugut i rebel·lat pel que creïem crudeltat contra el nostre guia, la més desoladora de les paraules que pot dir un infant: Dolents. Per què se'ns emporteu a qui tant ens estima? Restàrem com esmaperduts. No vàrem tenir ganes de jugar.

El Director del nas lluent que altres cop ens deïa dures paraules incitant-nos a ésser bons, aquella tarda callava també. Ho recordo perfectament. Una llàgrima que va caure-li damunt les negligides barbes excitava encara més el tendre sentiment infantil.

Francesc Bartomeu fou el nom d'aquest meu primer mestre. Fins ja molt gran no he sabut que fou un dels conjuntament empresonats a Montjuïc quan les primeres guspieres socials derivades de la campanya internacional en pro de les 8 hores de treball. El col·legi a que he al·ludit era el col·legi del senyor Pau Garriga i Roc, instal·lat on actualment s'hi ha bastit unes cases model a bon preu en la cantonada del carrer de Salmerón amb el de Carolines, a la meua vila nadiua de Gràcia.

Josep Maria de SUCRE

Dins la bibliografia dels nostres MAI ENRERA guardem entranyables escrits d'importants personatges graciencs, i a la secció de Cultura li plau treure'ls a la llum per recordar-los junt amb els nostres socis.

Dolors Làzaro i Palau

La guerra de Successió i la Batalla dels Prats de Rei

La Guerra de Successió, entre 1702 i 1715, va enfrontar en un conflicte bèl·lic les grans potències europees per la corona hispana. El bàndol austriacista format per Holanda, Anglaterra, l'Imperi Austríac i Catalunya, va declarar la guerra al bàndol borbònic format per Espanya i França. Els austriacistes defensaven l'arxiduc Carles d'Àustria com a successor de la monarquia hispànica mentre que els borbònics apostaven pels drets de Felip V.

La Batalla dels Prats de Rei

Aquesta va ser una important batalla de la Guerra de Successió. Entre setembre i desembre de 1711 es van enfrontar les tropes del mariscal Guido von Starhemberg, uns 22.000 soldats, i les tropes borbòniques del duc de Vendôme, uns 35.000 soldats.

Les tropes austriacistes es van desplegar al sud-est de la vila dels Prats de Rei amb la seu de l'estat major a La Manresana. Les forces borbòniques ocupen l'espai entre Calaf i Sant Martí de Sesgueioles cobrint tot el front nord-oest.

Per evitar que l'exèrcit borbònic ocupés els Prats de Rei, el mariscal Starhemberg va ordenar immediatament la seva ocupació.

Després de quatre mesos d'una batalla de desgast amb atacs i contraatacs per part dels dos bàndols, el 20 de desembre el mariscal Starhemberg va obligar l'exèrcit borbònic a fugir cap a Lleida. El campament de les forces austriacistes va ser aixecat el Nadal de 1711 sense haver perdut, en cap moment, el control de la vila dels Prats de Rei.

Aquesta és una batalla àmpliament documentada amb plànols dels dos bàndols, el diari del mariscal Starhemberg i cròniques anònimes de l'època que permeten, amb gran exactitud, entendre i explicar el seu desenvolupament.

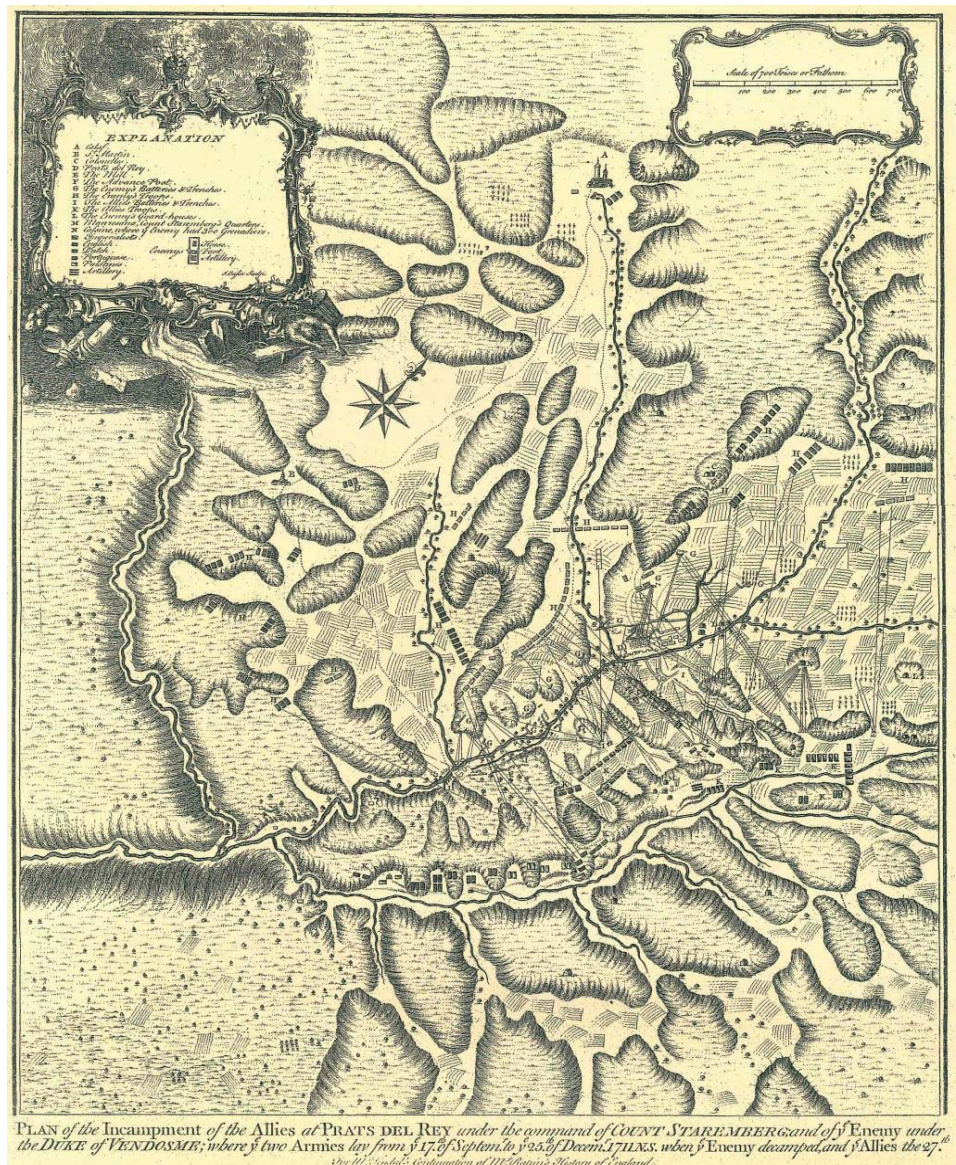
El 2011 se celebrarà el 300 aniversari de la Guerra de Successió i l'Ajuntament dels Prats de Rei organitza una sèrie de celebracions per aquelles dates, juntament amb el Museu d'Història de Catalunya. Es farà un espai d'interpretació a la

mateixa torre de La Manresana, imponent baluard defensiu dels austriacistes. Va ser l'escenari d'una de les batalles més importants que, tres anys més tard, suposaria la pèrdua de les llibertats catalanes, representada en la derrota de Barcelona l'11 de Setembre de 1714.

Actualment ja es poden visitar diferents espais històrics de la batalla i, al Museu Josep Castellà i Real del poble, s'hi conserven interessants peces, municions i documents d'aquells fets. Aquest Museu resta obert tots els diumenges pel matí.

Dolors Làzaro i Palau

PLAN of the Incampment of the Allies at PRATS DEL REY under the command of COUNT STARHEMBERG and of Enemy under the DUKE of VENDOSME, where y two Armies lay from y 17. of Septem. to y 25. of Decem. 1711. when y Enemy decamp'd, and y Allies the 27.th See Mr. Conduitt's Contributions of Mr. Chapin's History of England.

ENCARA SOBRE L'ALZINA DE MOSSÈN CINTO AL PASSEIG DE GRÀCIA

Que se'n ha fet ?

La incansable Dolores Lázaro, com sempre, ens estimula els sentiments i l'activitat amb els seus articles al nostre Butlletí. En el darrer, ho ha fet amb la bonica prosa amb que mossèn Cinto Verdager ens descriu l'alzina atrapada al mig del Passeig de Gràcia. Sempre he pensat que Verdager, amb aquest text, establí un paral·lelisme entre aquest arbre i ell mateix, també, fill de muntanya i atrapat, com l'alzina entre els plàtans, entre les intrigues, les incomprensions i els atacs personals dels notables i autoritats eclesiàstiques de l'època. La seva obra, en conjunt, neix de l'enyorança i el somni reflectint, de forma gairebé franciscana, la natura i la vida rural d'on venia i s'havia criat. Però tornem a l'alzina motiu d'aquestes ratlles.

On és? Encara és viva o, com sentencià el poeta, *si creixes gaire, si eixamples gaire la copa, no et deixaran pas morir de vellor, te faran la corretgeta* ?.

Davant del núm 24 del Passeig el lloc on hi havia la que va comentar en Verdager.

I així va ser. L'alzina, cantada per Verdager, va ser plantada al Passeig de Gràcia sobre el 1900, davant de la casa número 24, per voluntat de la seva propietària. L'arbre venia del bosc "El Rivet" de Benassal (Alt Maestrat), una esplèndida mostra de bosc de roure valencià (*Quercus faginea*) on també hi ha exemplars d'alzina (*Quercus ilex*) com la que va ser portada a Barcelona.

Aquest bosc, molt proper a l'històric balneari de la Font d'en Segura, va ser declarat, el 2005 per la Generalitat Valenciana, paratge natural.

L'article sobre l'alzina del Passeig de Gràcia, escrit per mossèn Cinto, va ser publicat al diari *La Veu de Catalunya* el 10 de juny de 1903.

Passeig de Gràcia núm. 24.

L'agost de 1908, amb motiu de la instal·lació dels tramvies pel Passeig de Gràcia, l'arbre va ser tret d'aquesta ubicació. L'informe del Departament d'Arbres i Jardins del Ajuntament, segons un breu de *La Vanguardia*, del 5 de setembre de 1908, deia que l'arbre estava ja malalt i gairebé mort... Potser si, que li van fer "la corretgeta".

Passeig de Gràcia núm 47 (xamfrà amb C/ Aragó).

Davant del núm 103 (una mica més avall del Palau Robert)

Placa que l'Ajuntament ha posat a la que hi ha a Passeig de Gràcia núm 103.

Avui, al Passeig de Gràcia, hi ha 530 plàtans, 4 tarongers agres, una iuca i 3 alzines. Una està situada, on hi havia la ressenyada per Mossèn Cinto, davant el núm. 24, enfront de la casa d'estil neoàrab Pere Llibre (1872); l'altra està plantada, en mig d'un dels característics bancs de trencadís, al xamfrà del Passeig amb el carrer d'Aragó, davant del núm. 47 i la darrera, la podem trobar, una mica més avall del Palau Robert, a l'alçada del núm. 103. En aquesta última (que poc els agrada als nostres polítics documentar-se !!), l'any 2008 s'hi va col·locar un petit cartell commemorant l'alzina lloada per Mossèn Cinto; cartell que molt bé es podia haver posat en la que hi ha, no al final, sinó al començament del Passeig, davant del núm. 24, que, com s'ha dit, correspon exactament amb el lloc exacte on hi havia la que va inspirar al poeta. Què hi farem!

Molt proper al passeig on hi tenim les nostres solitàries i atrapades alzines, a la cèntrica i popular Plaça de Catalunya, hi tenim, però, un veritable alzinar. N'he comptat 51, algunes d'elles ben grosses i majestuosos, plantades en dues fileres al voltant de la gran estrella central, que generen, sobre els bancs que estan situats sota, una acollidora ombra.

Josep Arisa.

LA REVOLTA DE LES QUINTES (1870)

El passat 13 d'abril es va fer al barri de Gràcia una recreació d'aquella Revolta de les Quintes, que van emprendre les dones de Gràcia el 1870. L'encarregat de fer efectiu l'ordre d'emportar-se les primeres quintes va ser el general Gaminde, vulgarment anomenat general Bum Bum.

Els trabucaires van interpretar aquells fets i hi van participar moltes dones graciencques que sota el lema: "A baix les quintes", van fer reviuir aquella història tràgica de la Vila de Gràcia.

Transcrivim un exemple del que podria haver escrit una noia que hagués viscut aquells fets:

1870

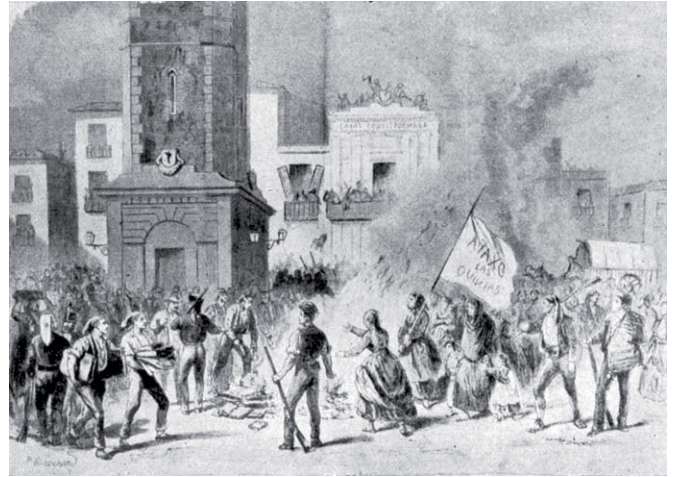
Estimat diari, no sé quant temps puc aguantar tot això, aquest any se m'està fent etern i tinc por, més que por, sento que al cor hi tinc un gran forat negre, per on hi passa el fred de tots els hiverns que he viscut.

Les quintes sempre han estat mal vistes i no acceptades per la majoria de la població, sobretot per nosaltres, les classes més humils de la societat, ja que som el sector que més difícil ho té per evitar el servei militar.

Aquest abril està sent un mes molt dolent, tot el poble està en contra de les quintes, el poble està enfadat. L'altre dia, el dilluns 4, les dones vam assaltar l'Ajuntament de Gràcia cremant tots els papers i part del mobiliari a la plaça de la vila. La nostra intenció era cremar aquells papers on hi estaven escrits els noms dels nostres, per evitar que se'ls enduguessin. Nosaltres, les dones, hem iniciat la revolta i els homes, comandats per Francesc Derch, estan aixecant barricades en les diferents entrades de la vila.

Estic contenta perquè la col·laboració ha estat molt bona, però a l'hora de defensar-les, he de dir que el nombre del personal ha disminuït una mica, per això, estic espantada.

Visc al carrer del Canó, a la Vila de Gràcia i aquesta revolta no em deixa viure. He desaparegut completament, ja no sóc jo i m'agradaria recuperar la meua vida anterior, sense gaires preocupacions i amb el pare i el germà a casa. La Llúcia ha tingut molta sort, l'envejo i també em fa una mica de ràbia, molta ràbia. Com ja et vaig dir, la Llúcia, la meua

millor amiga, prové de família benestant i el seu pare s'ha pogut quedar a casa. Ens vam conèixer un dia pel carrer, a mi em va caure el cistell ple de patates i ella em va ajudar a guardar-les un altre cop a dins. Els seus pares, quan ens van veure juntes es van enfadar molt i des de llavors ens hem vist d'amagades, però en poques ocasions. Ara, que la meitat de la meua família s'ha anat, quedant-nos soles la meua mare i jo, ella, la Llúcia sempre em vol tranquil·litzar dient-me que els tornaré a veure, però tothom sap que els utilitzen de carnassa, ja que tenen poques probabilitats de sobreviure. L'avi Joan es va morir ara farà mig any, no sabem de què, i des de llavors que el pare es va quedar una mica passat de voltes. Ara la mare i jo, som les que cuidem d'ell, perdó, cuidàvem d'ell, ja que presentava unes variacions molt sobtades d'humor. La casa s'ha quedat buida, dormim amb por i em suen i tremolen les mans tota l'estona dels nervis i del malestar que hi tenim tots aquí. Al principi creiem que ho teníem tot guanyat, però de mica en mica, hem vist que el govern espanyol ens supera en nombre.

S'emporten els nostres homes, deixant morts, ferits, famílies desamparades... Per les nits somio que torno a veure a tota la meua família junta, o bé, que la casa s'ensorra, o que em maten en un tiroteig. Ahir n'hi va haver un a la plaça, i en Ramon, el xicot de cal Baume va morir entre altres... El coneixia de tota la vida! Ell va ser qui em mantenia el pensament alegre durant tot el dia, feia que tingués esperança enmig d'una tempesta. L'altre dia vam estar una bona estona parlant, aquesta va ser l'última vegada, em va dir que se'n volia anar a fora del poble i em va mirar amb ulls tristos. Em vaig quedar glaçada i no li vaig poder preguntar res, sentia que tenia la veu trencada i vaig notar un cop dur a l'estómac, una parada de respiració sobtada. Ell es va girar i se'n va anar amb l'esquena encorbada i amb la mirada fixa al terra. Em sento

Capiro Hospital

General de Catalunya

desemparada, i no vull parlar de tot això amb la meua estimadíssima mare, sé que ella també ho està passant malament i vull fer tot el possible per distreure-la encara que sigui impossible. Vull ser forta, que no se'm escapi ni una sola llàgrima, però de vegades em sembla impossible i trec el cap per la finestra per tal que em toqui una mica l'aire. Hi passa poca gent pel carrer, però tots amb la mateixa expressió. Considero que els ulls i les mans diuen molt d'una persona. Segons la meua opinió, en els ulls s'hi pot veure el passat de les persones, la forma i els colors sempre m'han cridat molt l'atenció, i a les mans, s'hi pot veure la manera de ser de cada una d'elles, si són treballadores, netes ... Però com a vegades, mirar les mans i els ulls des de la finestra és una mica difícil, miro la cara en si, i tots coincideixen. Tots llueixen una cara cansada, sense vida, han perdut la llum que tenien abans, caminen amb el cap cot, sembla que les extremitats els hi pesin, però encara tenen esperances de guanyar, de sortir victoriosos. Crec que aquestes esperances no duraran gaire. Hi ha sang pels carrers, se senten crits i plors, l'únic animal que s'atreveix a alçar la veu pel matí és el gall i els ocellets han desaparegut.

El temporal ens acompanya, hi ha un núvol grisós que tapa tot el cel. És com una manta que ens cobreix, perquè ningú sàpiga que estem en aquesta situació, sento que estem sols, ens falta molta gent ! Aquests mal nascuts, ens estan arravatant la vida i a sobre, s'han emportat a més homes a la guerra, ja que el registre civil central estava a la plaça Sant Jaume, és a dir, que cremar els papers no ha servit de res...

El general Eugenio Gaminde, després de cominar tots els revoltats a tornar a casa, ha posat setge a Gràcia, bombardejant-la intensament amb foc de canó, mentre la campana de la torre toca a sometent sense parar.

Finalment, a primeres hores del dissabte 9 d'abril l'exèrcit entra a Gràcia. Ens han vençut, però hem demostrat ser una vila prou valenta com per enfrontar-nos a l'enemic, i això no ens ho prendran mai.

Helena Martínez Castellà
Premi Jocs Florals escola Pia Balmes 2010

ESTAND DE SANT JORDI

El passat 23 d'abril, el Club Excursionista de Gràcia va tenir presència a l'emblemàtica Rambla Catalunya, mitjançant un estand on es venien llibres i roses. La diada de Sant Jordi va lluir amb tots els seus colors i perfums. Per primer any, vam tenir a disposició dels vianants, un estand especialitzat en llibres de muntanya. L'afluència de públic va ser tot un èxit. Més de dotze hores informant sobre el contingut dels llibres que veníem. Des de les set del matí, en Roger Lloses ja era a la parada organitzant l'estand. Els nois i noies del CAU també eren al nostre costat des de primera hora del matí venent les roses vermelles, tan preuades pel seu significat en aquest dia de l'any. El públic mirava, però sobretot remenava. Els qui compraven eren, bàsicament, amants del senderisme i l'alpinisme dins i fora d'Europa.

Tots cercaven el seu destí preferit ja viscut o encara per viure. L'estand oferia de manera majoritària guies de muntanya de la prestigiosa editorial Desnivel. Llibres principalment tècnics de cims i muntanyes del nostre país i de terres enllà. Els nostres estimats Pirineus, els Alps, els Pics d'Europa i el Camí de Sant Jaume eren els destins més demanats. Moltes parelles, famílies, grups d'amics i curiosos buscaven llocs on poder fer tresc, sense grans dificultats però amb prou estímuls per aconseguir una tria segura. Vàrem tenir molta demanda de llibres sobre Chamonix, Zermatt, Interlaken i el Tírol, i fins i tot, ens demanaven guies o mapes del Kilimanjaro i l'Aconcagua. Els tours del Montblanch, Cervino i Monte Rosa eren un gran reclam. Com és natural, també se'ns demanava informació sobre els refugis i hotels de muntanya tant dels Pirineus com dels Alps. Molt sol·licitades van ser les guies per ascendir al Matterhorn, al Gran Combin, per anar a les Dolomites i al Glassglocker (Alto Tauern).

En aquesta ocasió vam tenir el privilegi de comptar amb la col·laboració dels responsables de la Vall de Núria. Ells ens van facilitar mapes i material per a poder oferir al públic i així, a través de la nostra entitat, difondre la passió i l'amor de les muntanyes a tots els ciutadans que s'apropaven. També vam tenir amb nosaltres informació de la mà de l'oficina de turisme de Suïssa, que celebra aquest any el seu centenari de senderisme, i a través dels diferents catàlegs d'hivern (muntanyes) i estiu (llacs) i el de ciutats apropiàvem la bellesa del territori suís a tots els vianants. El

senyor Gilles Dind, director de l'oficina de turisme per Espanya i Portugal, va visitar el nostre stand.

Sort que la pluja va decidir fer un parèntesi, i el sol va treure el nas el suficient per a gaudir del dia. La Rambla oferia com cada any l'espectacle del bullici i l'interès pel llibre i la cultura que l'embolcalla. Al llarg de tot el dia vam tenir entre nosaltres a alguns dels autors dels llibres que veníem a l'estand. Així doncs, vam comptar amb la presència de l'escriptor i locutor de ràdio Víctor Riverola que va signar el seu llibre *Zermatt, 30 itineraris por media y alta montaña*. Per la tarda, l'escriptor Fermí Puig signava la seva obra *Els 60 canten en català*, dedicat a la cultura musical catalana, aquest llibre era l'excepció a la tònica general muntanyenca de l'estand. Els llibres de l'alpinista i escriptor Jordi Camins van ser els més reclamats a nivell visual pel seu excel·lent contingut fotogràfic. Tant *El Canvi Climàtic a les Glaceres del Pirineus* com *Les Glaceres de l'Aneto* van encuriosir a molts vianants. El Gràcia, fins i tot, va presentar una sèrie de novetats editorials vers l'Aconcagua. La novel·la alpina va tenir també el seu públic. Èxits de renom com *Tocando el Vacío*, *K2 Nudo Infinito*, *Mal de Altura*. *Relato Personal* i llibres de Terray, Messner, Diembreg i Krakauer es van vendre molt bé. Alguns fins i tot es van exhaurir. Dos grans llibres que van destacar van ser *Eiger, la arena Vertical* i *Los 4.000 de los Alpes*, en gran format o l'edició de Goedeke. Sobtadament, la crisi no va aparèixer davant l'amant de les grans fotografies i el gran format.

En la imatge Francesc Sanahuja, president del Club Excursionista de Gràcia amb dos nous amics, Francesca i Josep Maria, una parella d'aventurers genials que desconeixen la paraula jubilació

Els dvd de la pel·lícula *L'Everest Prohibit* dels protagonistes i socis del Gràcia, Xavi Arias i Xavi Aymar van ser presents també amb èxit al nostre stand. També estava present el dvd en 3D de la cursa estrella del Club, la Matagalls Montserrat. Durant tot el dia, personatges del món alpinístic, la cultura i la política com Conrad Blanch, Francesc Sanahuja, Oriol Pujol... van passar pel nostre stand per a saludar-nos. Es va fer a més a més una hora de connexió en directe amb el magazín d'Albert Castellón a Punto Ràdio (emissora de Barcelona).

Com heu pogut comprovar, èxit rotund d'un stand que acaba de néixer aquest any amb la presència de Josep Portell i d'una servidora. Amb molt de gust vam rebre les visites dels socis, sòcies i simpatitzants del Club de Gràcia. Esperem ser-hi presents de nou l'any vinent, amb molta muntanya entre mans i moltes roses vermelles!

Natàlia Llàcer Pascual

ELS NOSTRES SENDERS

Seguint els acords de la FEEC, l'assignació de la tasca de manteniment de cadascun dels trams de senders de la nostra xarxa recau en les entitats. D'aquesta manera, qui estigui interessat en ser cuidador de

sender ha de formalitzar el document que s'obté a través del web de la FEEC, a l'enllaç: www.feec.cat/Senders/Sol-licitud de Cuidador, el qual haurà d'estar signat també per l'entitat a la qual pertany, ja que així es fa responsable de la formalitat i capacitació del cuidador i, a la vegada, assegurar continuïtat a la tasca.

Dins el Grup de Senders hi ha un equip d'aquests cuidadors que, per estima a la muntanya, i amb la voluntat d'aportat valor afegit a l'entitat

amb el seu entusiasme i dedicació, vetllen pel bon estat de senders de muntanya. Aquests senders tant útils al nostre excursionisme, també ho són a aquesta creixent opció de turisme com és el senderisme. I, és clar, per donar a conèixer a peu els racons del nostre país. Qualsevol soci o sòcia que estigui interessat a gaudir d'aquesta activitat, l'entitat farà de medidora per a què pugui disposar d'un tram de les característiques que prefereixi: comarca, distància a cuidar, desnivells, etc.

Els nostres cuidadors ja fa uns anys que porten a bon terme

la seva tasca, i és bo que la donem a conèixer entre nosaltres. Amb aquesta intenció, properament aniran apareixent en les publicacions de l'entitat les **r e s s e n y e s** d'aquests senders. De moment, incorporem unes petites fitxes amb les dades dels protagonistes, com són els nostres socis cuidadors i els seus senders.

Actualment, els senders de gran i petit recorregut ja estan gairebé definits i senyalitzats, ara només els cal un manteniment, sovint només cal esmerçar-hi un dia a l'any, per tant us convido a què participeu en aquest apadrinament que ens beneficiarà a tots i de ben segur us en sentireu satisfets.

Sender	GR-92
Tram	Sant Climent Ll.-Garraf
Distància	21,393 km
Estat	Correcte
Track GPS	www.cegracia.cat/Fitxers del CEG/Tracks GPS/GR-92 Sant Climent-Garraf
Cuidador	Ramon Ripoll i M ^l Lluïsa Capilla

Sender	GR-1
Tram	Empúries-Can Dalmau
Distància	30,200 km
Estat	Correcte fins Orriols i en gestió d'unes modificacions per evitar asfalt fins a Can Dalmau
Track GPS	www.cegracia.cat/Fitxers del CEG/Tracks GPS/GR-1 Empúries-Orriols
Cuidador	Roger Lloses

Sender	GR-11
Tram	Planoles-Puigcerdà
Distància	25,300 km
Estat	Correcte
Track GPS	www.cegracia.cat/Fitxers del CEG/Tracks GPS/GR-11 Planoles-Puigcerdà
Cuidador	Antoni Robert i DolorsBoter

Sender	GR-11
Tram	Puigcerdà-Refugi de Malniu
Distància	14,300 km
Estat	En gestió de canvi d'itinerari fins a Guils per evitar la carretera, i correcte fins a Malniu
Track GPS	En elaboració
Cuidador	Jordi Heredia i Marita Reixachs

Sender	GR-11
Tram	Refugi de Malniu-Port de Vallecivera
Distància	13,400 km
Estat	Correcte
Track GPS	www.cegracia.cat/Fitxers del CEG/Tracks GPS/GR-11 Malniu-Encamp
Cuidador	Miquel Fabró-Pere V.Planas-Ricard Sastre

Sender	GR-11.8
Tram	Núria-Font de l'Home Mort
Distància	9,700 km
Estat	Correcte
Track GPS	
Cuidador	Dolors Boter i Antoni Robert

Finalment, cal esmentar que els nostres socis que tenen cura dels camins no s'acaben aquí, des de fa molts anys altres consocis ho fan en els trams de la nostra Travessa Matagalls-Montserrat, però aquests mereixeran un altre article.

Roger Lloses

CASAMENT D'ALÇADA

El passat 16 de maig, els nostres amics i companys del GEDE, Concep Miró i Koki Gassiot van contraure matrimoni al cim del pic de la Coma del Forn (2.683 m) comarca del Pallars Sobirà. Per fer-ho més ambientat el diumenge a les 5 h del matí ens vam llevar i un cop esmorzats, ens calçarem els esquís i després de remuntar més de 900 metres de desnivell i enmig d'un dia que acompanyava la celebració, ja que el temps no va parar d'enviar-nos "arròs" en forma de granets de neu, vàrem arribar al cim al cap de dues hores i mitja.

Els contraents van ser casats enmig d'una tempesta de neu i després d'aixecar les copes de cava i buidar les ampolles preparades per a l'ocasió, iniciarem un descens força penós per l'estat de la neu, encara que aquestes adversitats no van aconseguir fer-nos renunciar a gaudir d'un esdeveniment magnífic.

Si voleu veure el casament, ho podeu fer en aquesta adreça, www.youtube.com/watch?v=yyEvc8H_ieA

És veritablement una celebració molt *freak*, diferent i divertida.

Martí Santamaría

SEMINARI D'ESCALADA ARTIFICIAL

El passat dijous dia 5 de maig al Rocòdrom Santaçana, va tenir lloc el seminari d'escalada artificial 2010, el director tècnic del seminari va ser el nostre company Koki Gassiot, que

amb les seves explicacions va ajudar a aclarir els dubtes i guanyar confiança en aquesta modalitat de l'escalada clàssica, l'assistència va ser força nombrosa i acabarem l'acte en el lloc on ens trobem millor després de les muntanyes:

EL BAR !

Martí Santamaría

AGULLA DEL RATPENAT

MONTSERRAT

**Agulla del Ratpenat – Via Tsering
Ae, 6a, 120 m**

LI-1 Ae, V, 30 m

Comencem la via per una petita placa amb una entrada una mica estranya, fins situar-nos en una petita plataforma on

se'ns presenta un desplom que el podem apurar en lliure 6b+, o triar l'opció de l'artificial Ae, com que està súper ben assegurada podem triar la nostra opció, ja que trobem parabolts de colors a cada metre, després continuem per una placa amb bona presa fins a arribar a una còmoda reunió.

LI-2 Aquest segon llarg, discorre per una placa inclinada amb bona presa petita i abundants assegurances que ens porta fins a la reunió següent.

LI-3 Sortint de la reunió, ens trobem un potent pas ben assegurat i bona roca, seguim per la placa fins a arribar a la reunió que es troba en un petit collet, sota l'atenta mirada del Cavall Bernat, continuem per terreny fàcil fins dalt l'agulla.

Descens

En tres ràpels per la canal de la dreta.

Aproximació:

Des de Santa Cecília prendre el GR cap el Monestir (camí de l'arrel), passar la canal del Cavall i just uns metres abans de la següent canal (Canal dels Aritjols) puja un corriol (paret de pedres al principi) cap a unes cordes fixes, que ens deixen al peu de via.

Martí Santamaría

LA CADIRETA D'AGULLES

Montserrat – Agulles

La Cadireta d'Agulles – Via 9a simfonia 110 m, 6a-V+-Ae

LI-1 6a, V, 30 m

Pujarem per un mur de presa petita, i en arribar al segon parabolts ens costarà una mica, però després seguirem recte amunt per una roca no massa bona, fins a l'alçada d'un arbust que llaçarem amb una baga, creuarem cap a la dreta fins a situar-nos a peu d'una fissura diagonal amb roca no gaire bona i després arribarem al pedestal, per anar cap a l'esquerra i pujar a una plataforma on trobarem la 1a reunió.

LI-2 6a, V+, Ae
, 30 m

Sortirem recte amunt seguint els parabolts, un cop arribem al quart cal sortir cap a la dreta amb preses bones, però amb una sortida aèria i compromesa, arribarem a una rampa que ens portarà a una petita plataforma on trobarem una panxa amb una

fissura que haurem d'equipar amb un tascó mitja, després en artificial arribarem a una altra plataforma on se'ns presentarà un pas compromès, en una petita fissura col·locarem un minitascó que ens permetrà enfilar-nos i arribar a la següent peça, després en artificial fàcil, fins a la reunió.

Jo crec que aquesta és la tirada més compromesa i difícil.

LI-3 IV+, Ae, 25 m

Després d'estar-nos una estona en la reunió súper incomoda, sortim cap a l'esquerra fins trobar-nos un desplom que superarem en artificial, la sortida en lliure ens portarà fins a una plataforma, després avançarem en artificial per un diedre i l'acabarem de flanquejar en artificial i en lliure fàcilment, fins a arribar a la reunió.

LI-4 6a, IV, 25 m

Sortint de la reunió ens trobem un curt però potent pas, que ens dificulta la progressió, no té massa preses, però és un pas de decisió i que ens ajuda amb la qualitat de la roca, després continuem fins a la bola somital per un diedre que haurem de protegir amb algun tascó.

Descens

Per la cara sud, un primer ràpel fins al bloc encastat i si portem cordes de 60, amb un altre ràpel arribem a peu de

via, si no haurem de fer-ne un altre fins a un arbre que hi ha al pedestal.

Aquesta agulla, és de les que sempre ens mirem, tot escalador sempre ha volgut pujar-hi i encara que hi ha unes quantes vies que recorren la seva silueta, hi ha vies clàssiques, mítiques, difícils i una de quasi impossible, però així i tot, no n'hi ha cap de fàcil i com no podia ser d'una altra manera ens vam proposar pujar-hi, després de dos intents anteriors per la via GAM amb les conseqüents retirades, ens vam decidir atacar-la per una via relativament moderna, La 9a simfonia i encara que la primera tirada la vam canviar per la que va pel diedre de la dreta, vam intuir les dificultats i el cansament que podia comportar, i els següents llargs vam seguir l'itinerari de la via.

Aquesta via no us decebrà, ara cal anar preparat psicològicament per atacar La Cadireta, els efectes els notarem al cap d'unes hores,

Almenys nosaltres, que som una cordada centenària.

PARET DE LA CODOLOSA

MONTSERRAT

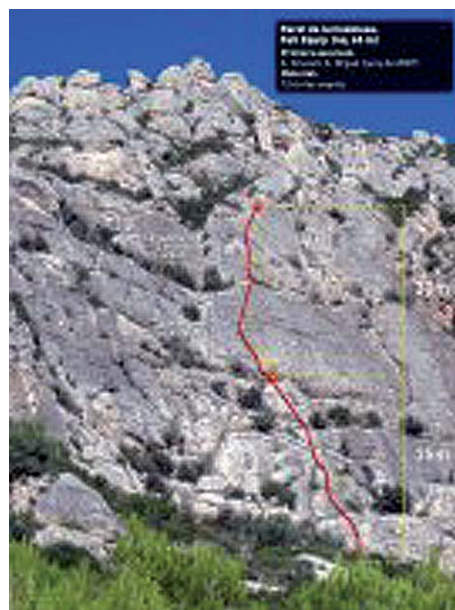
Paret de la Codolosa – Via Full Equip 6a V+, 65 m

LI-1 IV, 30 m

La via comença on hi havia una anella metàl·lica, ara només hi ha un espàrrec, haurem de superar uns ressalts molt ben assegurats i de dificultat assequible amb bona roca fins a arribar a una còmoda reunió.

LI-2 6a, V+, 35 m

Sortim de la reunió i ens trobem un desplom amb bona presa, només són dos passos de 6a, després la paret es torna més humana i amb una roca molt bona anem avançant, ens trobem una nova placa i després una panxa que superarem cercant bons forats a l'esquerra, continuarem gaudint fins a la reunió, llàstima que s'acabi, perquè és molt bonica.

Descens

Per la mateixa via en dos ràpels.

Martí Santamaría

LA TALAIA GRAN

MONTSERRAT - SANT JERONI
La Talaia Gran
Via Cervera-Raul 185 mts Ve-A1

L-1 40 m IV+V

El primer llarg comença amb una roca dubtosa, als pocs metres trobem una petita fissura on podem col·locar un *friend* petit per poder protegir-nos, perquè fins a uns quants metres més amunt no trobem res, els primers metres són fàcils, fins trobar un punt on s'adreça i hi trobarem 3 parabolts per poder protegir-nos, aquest pas és el més difícil (V), després continuarem fins a uns arbres IV+, on farem una reunió semicòmoda.

L-2 15 m (6a-A0)-IV

Acabats de sortir de la reunió, se'ns presenta la dificultat i la solució, un pitó universal mig clavat i una mica més amunt un parabolts, un pas on podem optar per apurar-lo en lliure 6a, o bé fer un pas d'estreps i un d'antena (Ant-1), agafar-nos a la cinta, i un cop superat aquest punt, la resta del llarg està ben equipat, anirem trobant peces que ens indiquen el camí que cal seguir, encara que el pitó que trobarem no està clavat del tot, és de confiança, rebregat i doblegat ens servirà de protecció per sortir a la dreta fins a trobar una fissura una mica descomposta, que uns metres més amunt ens dura a la reunió.

L-3 40 m IV+

En aquesta tirada sortirem per la dreta a cercar l'aresta, mitjançant una escalada amb bona presa, petita, cantelluda i abundant, al ser una via de concepció clàssica, a partir d'ara les assegurances seran una mica més escasses, ja que ens bellugarem per un terreny més fàcil, fins a arribar al pedestal de l'agulla, on tindrem una còmoda reunió.

L-4 30 m A-1

Aquesta és la tirada clau, baixarem una mica fins a un petit collet, on trobarem la primera xapa de l'artificial i quedarem una mica separats de la paret, a partir d'aquí, haurem d'anar encadenant els passos d'artificial amb alguna sortida en lliure per anar a caçar el següent parabolts, cal agrair als reequipadors que deixessin algunes xinxetes antigues amb bagues llargues per poder progressar amb més comoditat (tot un detall), la sortida de l'artificial, no és especialment complicada, ja que hi ha força "canto" on agafar-se i la resta d'escalada ja va per zones més ajagudes.

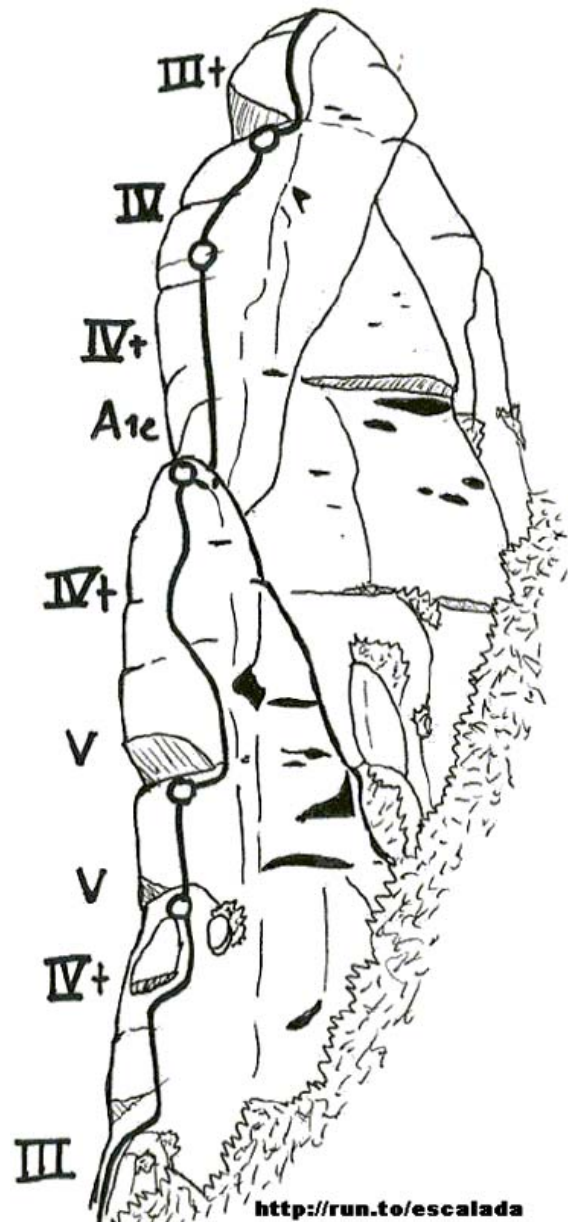
L-5 20 m IV

Anirem a cercar el camí més lògic, posant molta atenció, perquè com que es pot considerar que estem en una zona fàcil, les assegurances són escasses.

L-6 40 m III+

Sortirem una mica amb tendència a la dreta, encara que ressenyem 40 m, s'arriba molt just de la reunió al cim i és possible que haguem de sortir al "*ensemble*", cal tenir present que estem en una zona fàcil i que als 5 metres de sortir de la reunió, trobarem un parabolts.

Descens

En dos ràpels, un fins al collet que hi ha entre la Talaia Gran i la Talaia Petita (25 m) i un altre per una canal terrosa i plena de branques (40 m), fins a un petit jardinet, un cop desencordats, baixarem fins per on puja la canal, per tornar al peu de via, on reprendrem el camí de tornada.

Aproximació

Aquesta és una via situada entre Ecos i Sant Jeroni, per arribar a la zona de les Talaies, haurem d'agafar el camí que porta a la canal de migdia, que comença en unes escales al costat de l'antic restaurant de Sta. Cecília, caminarem fins a dalt de la canal i després continuarem en direcció oposada seguint els senyals grocs i blancs amb tendència a anar a l'esquerra, on al cap de 1,30 h, arribarem al peu de via.

Fer aquesta via, és una gran experiència, tant per l'escalada que és molt entretinguda, com per la situació, que és extraordinària, si decidim venir aquí, no sabrà greu la pallissa de caminar tant, però de veritat que val la pena, cal traure'ns el casc per saludar els aperturistes que van saber traçar un recorregut tant elegant, si teniu una mínima preparació, no passareu angúnies i fruireu d'una magnífica jornada d'escalada.

BLOQUEJADOR-RAPELADOR MASCOT

Aquest simple aparell reuneix dos artillugis en un de sol, ja fa temps que l'empresa AlpTech el va inventar, però ara ens arriba una versió millorada del primitiu objecte i s'ha aconseguit una senzillesa i fiabilitat en un sol aparell.

Aquest dispositiu de tant sols 145 g, té una resistència de 2000daN, pot treballar amb cordes dobles amb diàmetres de 7,5 a 8,6 mm i en corda simple de 9 a 10 m.

Té un preu de venda que oscil·la al voltant dels 45 €

CASC PICCHU PELTZ

Aquest és un casc per infants, pensat per tal que puguin escalar i anar en bicicleta amb la mateixa protecció sense haver de canviar de casc, esta dissenyat per adaptar-se a la seva morfologia, és molt lleuger 310 grams i còmode, és totalment regulable i porta ancoratges per poderposar-hi llum davant i darrera. PVP 47,40 €

FRIENS DMM

Des de Gal·les ens arriben aquest nou *friends*, són de doble eix, més lleugers i resistents gràcies a les seves lloses forjades en calent.

Estan disponibles en sis talles que van dels 20 mm fins als 114 mm, estan dissenyats per treballar en un angle constant de 13,75°.

El seu preu oscil·la entre els 65 i 75 €

SORTIDA A SANT LLORENÇ DE MONTGAI

Primer dia del mes de maig, ens trobem a la sortida de Barcelona una gran representació del grup del GEDE. El temps no pinta massa bé, però tot i així ens aventurem a anar cap a Sant Llorenç de Montgai, les ganes poden amb la pluja! Arribem allà i el cel està de la nostra part, esmorzem ràpidament i ens llancem a la paret!! Uns, cap a l'Esperó Sud, uns altres a Garrets Eusebi, Diedre Vidal-Farreny, per la paret de la Formiguera... Molts no en tenim prou amb una via així que continuem fins que el sol ens diu prou. Els més valents, s'aventuren a

la xemeneia Carles - Andrés, uns altres a l'Isaac Gabriel i els que ja han tingut prou es que de n passejant i contemplant el

preciós paisatge que ens presenta Sant Llorenç de Montgai.

A estat una jornada d'escala intensiva, els que hem descobert aquest nou paratge hem quedat molt contents i els més veterans ens han pogut recomanar aquelles vies més maques de Sant Llorenç. Després, ens hem trobat tots en el bar, on

hem compartit totes les aventures que ens havien passat, mentre miraven les fotos, escrivíem alguna piada o bé miràvem que podríem fer l'endemà. Després de tants esforços ens calia un bon sopar i amb l'estómac ben ple ja podíem anar a dormir.

Comença un nou dia, aquest ens torna a acompanyar, alguns força cansats i altres que encara tenen forces per acabar de fer alguna via per les parets de Sant Llorenç! Uns, cap a Ribes Sabater i uns altres, cap al Diedre Vidal-Farreny. Tots acabem molt contents i satisfets després d'aquest gran cap de setmana d'escalada! Això de sortir en grup a estat molt divertit, ja estem pensant quin serà el pròxim destí per atacar!

Lola Goicoa Ayxendri

GRIFONE®

G I E

Jornades de tecnificació en espeleologia

Durant el 2010 i de forma conjunta entre el CEG i la Federació Catalana d'Espeleologia (FCE) està previst dur a terme una sèrie d'actes dins del marc del programa Dóna i Esport impulsat pel Consell Català de l'Esport.

Com a punt d'inici d'aquestes activitats, els passats 15 i 16 de maig es van dur a terme les primeres Jornades de tecnificació en espeleologia dirigides exclusivament a les dones. Tot i l'incertesa inicial que teníem sobre l'acolliment que podrien tenir unes jornades com aquestes, s'ha de dir que l'èxit ha estat total. No només es va arribar al nombre màxim de participants que teníem previst, sinó que es va crear un ambient molt agradable i a més creiem que tothom en va treure profit en més o menys grau.

Les jornades van consistir amb un primer dia, dissabte, de sessions teòriques amb xerrades dutes a terme per a diferents monitores i tractant diversos temes relacionats amb l'espeleologia: material, ajust de material, tècniques de progressió, tècniques d'instal·lació de cavitats, etc. i posteriors sessions pràctiques en el rocòdrom del CEG.

Per al diumenge estava previst practicar tot el que s'havia ensenyat el dissabte en una cavitat del Garraf, però degut a què el dissabte no hi va haver prou temps per a què totes les participants poguessin practicar totes les tècniques explicades i a més el nivell entre les participants era molt dispar, es va decidir canviar les pràctiques en cavitat, per a pràctiques en una paret exterior. Així va ser com vàrem acabar a les parets de Can Roca (Garraf) on cada una de les participants va adaptar les seves pràctiques al punt on les havia deixat el dissabte i insistir en aquells punts que cada una, sota assessorament de les monitores, va considerar que eren els seus punts més dèbils.

En acabar la sessió del diumenge, es va fer una cloenda de les jornades on va haver intercanvi d'opinions confirmant la bona impressió que ens havia donat a totes. A més a més, es va fer entrega dels diplomes acreditatius sobre la participació a aquests tallers tècnics.

Per al mes de setembre tenim previst convocar-ne unes altres, però aquesta vegada centrades en la tecnificació del descens de canyons i engorjats i esperem des de l'organització que tinguin la mateixa acollida i el mateix èxit final.

Cristina Xifra

(Fotografies a la portada)

DIFUSIÓ

MOUNTAIN WILDERNESS INTERNATIONAL

En la darrera Assemblea de Mountain Wilderness International quedà proclamat, com a nou president internacional, l'amic i consoci Jordi Quera, president de Mountain Wilderness de Catalunya.

No cal remarcar la importància d'aquest nomenament per a Catalunya, tant a nivell personal com a nivell internacional, atès que la nostra organització, amb el lema: "*Alpinistes de tot el món en defensa de la muntanya*", té representacions nacionals a Itàlia, França, Suïssa, Alemanya, Àustria, Bèlgica, Eslovènia, Regne Unit, USA, Espanya (Mountain Wilderness de Ayllon, Guadarrama y Gredos)) i Catalunya. La nostra veu i presència es manté, per tant, de manera ferma i àmplia - amb un caràcter propi d'activitat i cultura- entre les veus més destacades de tot el món alpi.

Aquesta ha estat sempre la nostra línia de cooperació activa des del moment fundacional de Mountain Wilderness Internacional. Recordem que Josep Sicart ja assumí la Coordinació Internacional l'any 2003.

D'altra banda, en complir-se enguany el XX aniversari de la fundació de Mountain Wilderness de Catalunya, s'ha editat un llibre commemoratiu "*Muntanyes Verges*" que, a més de ser una cronologia de les activitats dutes a terme, és també l'exposició del seu ideari i de la seva filosofia de respecte a la muntanya.

L'enhorabona, doncs, a Jordi Quera per la seva nova responsabilitat (en el nostre Club va ser Cap de l'Agrupament Escolta Pere Rosselló i president del GEDE). I, també, felicitats pels vint anys d'activitats del Mountain Wilderness de Catalunya, recollides en el llibre "*Muntanyes Verges*".

Joan Cervera i Batariu.

President del GEDE 1954-1957

President d'Honor de Mountain Wilderness de Catalunya

Plaça del Diamant 9 • 08012 Barcelona
Telèfon i Fax 93 218 41 17
<http://personal2.iddeo.es/nus>
e-mail: espeleonus@eresmas.net

COL·LABORACIÓ

SABIES QUE...

Emplaçat a 2.651 m., a la capçalera de la vall d'Osso al massís de Vinhamala, **Baysellance és el refugi, en actiu, guardat més antic i a més altitud dels Pirineus.** Construït l'any 1900, porta el

nom del seu principal promotor Adrien Baysellance, que va ser alcalde de Bordeus i president de la SW del Club Alpin Français. L'any 2003, va ser reformat i presenta un aspecte polit i confortable.

Com és que els peixos, que viuen en les gelades aigües polars, no es congelen? Els seus mecanismes d'adaptació al medi, fruit de l'evolució hi ha contribuït. La majoria de les prop de

300 espècies de peixos que viuen en aquestes zones tan extremes tenen substàncies anticongelants a la sang.

Sant Jordi! era el crit de guerra, emprat pels combatents catalans, a l'edat mitjana. I és que, **Sant Jordi**, és el patró de Catalunya i de tots els països de l'Antiga Corona d'Aragó (i d'Anglaterra, Rússia, Grècia, Portugal, Sèrbia, Hongria i Lituània). Per Sant Jordi, tots ho sabem, és festa grossa: roses i llibres. Tot i això us sorprendrà que, en tots els Països Catalans, només tres petits municipis, d'uns 600 habitants, portin el nom d'aquest sant: Sant Jordi Desvalls, al Gironès (lloc ideal per practicar el cocloturisme); Sant Jordi de Cercs (nucli construït els anys setanta quan, al fer l'embassament de la Baells, el vell poble de Sant Salvador va quedar negat, el nom -triat per votació popular- es va prendre d'una ermita del terme) i Sant Jordi del Maestrat al Baix Maestrat (envoltat d'alzines i oliveres, amb carrers costeruts i una tradició que encara perdura: treballar el ferro).

Els pioners del pirineïsmes utilitzaven, com a refugis, coves o abrigalls fets a la roca (normalment aprofitant una balma). **El primer refugi de muntanya dels Pirineus** el va edificar un particular de Benasc, en Francesc Cabellut, abans de la construcció dels albergs, aixoplucs o refugis, diguem-ne, *oficials*. Va col·locar-lo, a una altitud de 2.300 m., en ple Port de Benasc i l'explotà, juntament amb el seu fill, del 1860 al 1930. Era conegut com *la cabana d'en*

Cabellut. La entrada en servei, el 1916, del nou refugi de la Renclusa, construït pel CEC a 2140 m, va malmetre el seu negoci.

La primera **Festa de la Cançó de Muntanya** es celebrà, el 9 de maig de 1965, a Hostalric organitzada per l'Agrupació Excursionista Catalunya. El precedent d'aquests actes cal situar-lo, l'any 1962, quan a Montserrat s'aplegaren, sota la batuta del mestre Elisard Sala, més de cinc-cents excursionistes cantaires. El nostre Club, s'ha responsabilitzat d'organitzar les Festes de la Cançó dels anys 1972 a Solsona, 1977 a Valls, 1982 a Teià, 1987 a Santa Coloma de Queralt, 1997 a Caldes de Malavella, 2002 a la Seu d'Urgell i el 2007 a Llivia. Tot i que aquells temps en

que els excursionistes cantàvem al tren, l'autocar, als focs de camp, o tot marxant han anat canviant i que, ara, les corals han ampliat el

Cantaires Muntanyencs a Llivia. Foto Jordi Coca

repertori de velles cançons amb les d'altres estils; les essències esportives, culturals i de companyonia dels excursionistes-cantaires continuen, sortosament, ben vives.

Al costat mateix de l'actual Museu d'Empúries, a l'Alt Empordà, hi ha una casa amb un mosaic en una habitació en què es llegeix: EDIKOITOS, que traduït ve a dir: *Que gaudiu dels plaers de l'amor carnal!* Aquell lloc era, sense cap mena de dubte, un prostíbul. I és que, els refinats grecs, a més de dialogar a l'àgora, reflexionar sobre els clàssics filòsofs, discutir sobre aritmètica o pregar davant l'estàtua d'Esculapi, ... tenien, també, d'altres vessants molt més terrenals.

Tot sembla indicar que el **signe OK** que molts fem servir per expressar, breument, que "tot està bé" o "que és correcte" té l'origen a la Guerra de Secessió (1861-1865) dels EEUU. Quan no hi havia baixes als camps de batalla, s'anotava en una pissarra *O killed* (cap mort). Potser per això, quan ho expressem, també unim -instintiva i gràficament- els dits gros i l'índex de la mà (formant un cercle o 0) com devien fer els soldats americans, amb satisfacció, després de mirar les pissarres.

Josep Arisa

EL GEDE DEL SEGLE XXI

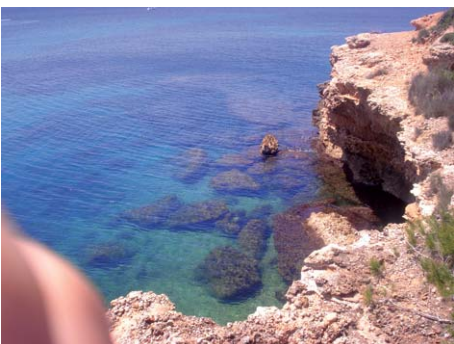
Com quasi tots deveu saber, el nostre president Isidre Aparicio, ha hagut de deixar la presidència del Grup per problemes greus de salut, per fer front a aquesta inesperada mala notícia, un grup de gent implicada en la secció han decidit tirar endavant el Grup i sota el nom de "El GEDE del segle XXI", fer front als nous reptes que se'ns plantegen avui, i intentar donar un nou enfocament a l'escalada que es practica al CEG.

Martí Santamaría

Gr-92 etapa 29 L'Ametlla de Mar - L'Ampolla

El GR92 es fa plenament "Mediterrani", en el seu itinerari per cales y acantilats, amb desnivells suaus, sempre en primera línia de costa i utilitzant el camí de ronda, sempre que és possible. Es tracta d'una etapa obligatòria per a tots els amants del GR92, i recomanable també per a tots com una etapa "mostra" del que vol ser aquest sender.

Adherit a:

Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya
Associació d'entitats Excursionistes del Barcelonès
Grup Alta Muntanya Espanyol

Membre Fundador de la Federació Internacional de Càmping i Caravàning
Representant a Catalunya del Càmping Club de França

EDITOR: Club Excursionista de Gràcia

DIRECTOR: Guillem Martín i Brasó

CORRECCIÓ a càrrec de:

UNIÓ DE FEDERACIONS
ESPORTIVES DE CATALUNYA

IMPRESSIÓ: Litografia Ochoa, S.L.

Federació Catalana d'Espeleologia
Federació Catalana d'Entitats Corals

a/e:cegracia@cegracia.cat
web: http://www.cegracia.cat

Dip. legal: B.9720-1961

Imprès en paper ecològic